

Jelentésírás helyett cselekednek

Rájuk bízták Budapest holnapját

Minek egy újabb főosztály? Ha növeljük az adminisztrációt, azzal még nem olónk meg semmit... Ilyen és hasonló ellenvélemények is elhangzottak, amikor éppen egy esztendővel ezelőtt, 1979. január 2-án a Városháza középső szárnyának ódon boltíves szobáiban munkához látott a Fővárosi Tanács legifjabb szakembergárdája: a beruházási főosztály.

Az ésszerűség stratégiája

— Úgy gondolom, hogy ma már nincsenek ellendrukkerek — kezdi beszélgetésünket dr. Nagy Ervin, a főosztályvezető. — Hosszú évek után az idén először várhatóan sikerül teljesíteni a fővárosban a célcsoportos lakásépítési programot. A kapcsolódó létesítmények lakásarányos része is felépült, sőt: a korábbi lemaradásokból is lefaragtunk valamennyit... Tizenkétezer új otthon — csaknem 50 ezer új lakót jelent.

— Hogy miért volt szükség egy új főosztályra? — kérdez vissza dr. Nagy Ervin. — Budapest jövője, sorsa nem csupán az itt élő kétfélmillió állampolgár ügye, hanem az egész országé, hiszen gazdasági, kulturális, politikai centrum. A kormány a főváros fejlesztését évek óta kiemelten támogatja. Milliárdokat áldoz, hogy érezhetően javuljon a lakáshelyzet, csökkenjen a közlekedés zsúfoltsága, könnyebb legyen a bevásárlás, kényelmesebben élhessenek a családok. Amíg viszonylag kevés pénz felett kellett dönteniük a főosztályoknak, győzték a munkát. De később... Itt a fővárosban 12 főosztály, szakigazgatási szerv birkózott saját törekvéseinek megvalósításáért. A művelődésiek szorgalmazták az iskolaépítést, az egészségügy a kórházak, rendelőintézetek fejlesztését, a kereskedelem, a szolgáltatás, a közlekedésiek, a közművek pedig a magukét. Az építők pedig ebben a tülekedésben, sokszor konkurrenciárcban mindig a legegyszerűbb, legjövendelmesebb munkát vállalták el. A főváros vezetői megállapítottak egy rangsort: mi a legfontosabb, a legsürgősebb. Am ezt nem mindig sikerült betartaniuk. Ebben a helyzetben nem is lehetett. Birkóztak, ahogy tudták... Elhúzódtak az építkezések. A kapkodás, a tervszerűtlenség jelezte, hogy ez a beruházási gyarkolat rossz. Az ágazatok között egészségtelen versengés alakult ki.

— Mindebből látszik: meglehetősen összekuszált, bonyolult helyzetben láttak munkához. Milyen stratégiával?

— A beruházások egy része már folyamatban volt, másokat kezdeni kellett, hát belevágtunk a közepébe. A főosztály 51 tagú. Csaknem nyolcvan százalékban mérnökök, közgazdászok. Belső átcsoportosítással állt össze a főosztály tehát plusz létszámgigény nélkül. Mi volt a fő elgondolásunk? A komplexitás megteremtése. Bűvös szó. A gyakorlatban egész egyszerűen azt jelenti, hogy a területkiválasztástól — a kuliszátadásig intézzük az építkezések sorsát.

Menedzserek

Menedzselünk? Igen. Azt hiszem, ezt a megfogalmazást is nyugodtan vállalhatjuk. Lelkes és fiatal szakembergárda alakult itt ki, olyan szakemberekből, akiket nem terhel a múlt gyakorlata.

Igy aztán senki sem csodálkozhat azon, hogy például nálunk a főosztályon belül tilos levelezni. Nem áktacsomókkal indulunk tárgyalni, hanem a téma, sőt, a helyszín pontos ismeretével. Már a startnál elhatározzuk: *aktatologatás, egymásra mutogatás helyett — közösen minden érintett partnert bevonva — azt vizsgáljuk: hogyan lehet megoldást találni és nem azt, hogy mit miért nem lehet megcsinálni.* Most már gyakorlat, hogy időről időre az ÉVM szakembereivel, a kivitelező vállalatok vezetőivel nem az íróasztal mellett tárgyalunk, hanem az építkezések színhelyén. Időnként buszra ül a miniszterhelyettes, az illetékes elnökhelyettes, a főosztályvezető, az al- és fővállalkozók minden fontos szakembere, tervrajzokkal, ütemtervekkel felszerelve. Ez eddig bevált. Nehezebb, fáradságosabb a régi gyakorlatnál, de mindenképpen eredményesebb.

— Egyetlen gazda jobban össze tudja fogni az erőket. Megvalósulhat a rangsorolás, az építési lehetőségek megfelelő elosztása?

Metró, bevásárlóközpont, lakás

— Igen, ez a cél. A terület gazdájának felelőssége kiterjed az építkezés minden részletére. Nem lakásokat tervezetünk, hanem várost, amelynek része az ABC-áruház, a park, sőt, a szökőkút is. Azt ma már jól látjuk, hogy mindenképpen gyorsítani kell a tervezést, az előkészítést, az építést. A beruházások elhúzódnak nagyon sokba kerül. Nő a költség, olykor a tervek is elavulnak. Pedig lehet időt nyerni, ezt bizonyította már a főosztály legelső és elfogadott javaslata, amelynek nyomán a magánérv, telepszerű, többszintes építkezés várhatóan másfél-két évvel meggyorsul. A hatodik ötéves terv már minden építkezését az új főosztály készíti elő. Most, hogy egy kézbe futnak össze a szálak, lehetséges a nem tanácsi beruházások egyeztetése is. Sok szép munka van napirenden. Újpalotán, Angyalföldön, Rákospalotán tíz év alatt 60—70 ezer lakás építhető. Kispesten, Lőrincen, Erzsébeten, Csepelen 45—50 ezer, s ez nemcsak lakásokat jelent, hanem iskolákat, óvodákat, bölcsődéket, kereskedelmet, szórakozási, szolgáltatási, sportolási stb. lehetőségeket, tehát egészségesebb, kényelmesebb életet is.

Tovább gyarapszik, gazdagodik fővárosunk 1980-ban is. Átadják a forgalomnak az észak—déli metró újabb szakaszát a Nagyvárad tér—Kőbánya—Kispest vasútállomás között. Megnyílik az ország legnagyobb bevásárlóközpontja az Őrs vezér téren. Az év derekára újjaszületik a Petőfi-híd, az Árpád-hídnál meggyorsulnak a bővítés előkészítő munkái. Elkészül a délpesti kórház. Tovább formálódnak a városrészközpontok Angyalföldön, Újpesten, Kőbányán és Kispesten. Most a legfontosabb feladat a következő tervidőszak építkezéseinek — Békásmegyer, Káposztásmegyer — jó előkészítése, hogy idejében legyen terület, terv, kivitelező és határidőre kész épület.

— Rendkívül nagy feladatot vállaltak.

— Ez igaz. De nagy lehetőséget kaptunk. A földkerekség, számunkra legszebb fővárosának holnapját bízták ránk.

Kovács Ildikó